

ΚΡΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΤΩΝ ΕΝ ΚΡΗΤΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ Β. ΚΑΛΑΪΤΖΑΚΙΣ

Αριθ. Τηλ. 77

Διευθυντής: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤ. ΚΑΛΑΪΤΖΑΚΙΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ καταλληλοτέρα διὰ νὰ περασθῆσθε ὁ ἄνθρωπος πρὸς ἑαυτὸν, διὰ νὰ διαπλεύσῃ τὸν ὄψανόν τοῦ αὐτοῦ, διὰ νὰ προσπαθῆσθε νὰ ἐπισημάνῃ τὴν θέσιν τοῦ ἐν τῇ δημιουργίᾳ, διὰ νὰ καθρεπτισθῆσθε τὸ μυστήριόν της, εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ. Εἶναι ἡ καταλληλοτέρα ψυχολογικῶς ἡμέρα διότι κατ' αὐτὴν συναντῶνται εἰς ἓν σημεῖον θανάτου καὶ ἀναγεννήσεως συγχρόνως τὰ συνθηματικὰ τμήματα τοῦ χρόνου, τὰ κατὰ μετρῶντα, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἔτους, τὴν ἀμφίβολον καὶ τραγικὴν ἐπὶ τῆς γῆς πορείαν μας.

Ὁ ἄνθρωπος φθίνων τὴν ἡμέραν τὸν τελευταίον στιγμῶν ἐνδὸς ἑσῶς καὶ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως ἑτέρου ἀκολουθούντος, εἰς ἓνα ἀνώτατον ὕψος τῆς πορείας του, ὡς εἰς τὴν κορυφὴν ὄψεως, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ προέει νὰ ἐξομῆσθε πρὸς νέαν κατεύθυνσιν, εἶναι ἀναγκασμένος νὰ σταματήσῃ ἐπ' ὀλίγον, διὰ νὰ θεωρήσῃ περὶ ἑαυτοῦ, διὰ νὰ οἴσῃ τοὺς προβλεπόμενους τῆς συνειδήσεώς του εἰς τὰ ἑξῆς καὶ τὰ διέξοδα τοῦ ἑαυτοῦ, διὰ νὰ προσπαθῆσθε νὰ προσανατολισθῆσθε πρὸς τὸν Θεὸν τῆς Δημιουργίας, τὸν ὁποῖον ἀγγέλλει ἡ Φύσις, ἡ Ἱστορία καὶ τὸ Ἔθνος αὐτοῦ.

Καίτοι στιγμὴ καὶ παροδικὴ ἔστι ἡ ἐν τῷ σῆματι ὁ ἄνθρωπος μετέχει ἐν τούτοις τοῦ Αἰωνίου καὶ Ἀπεΐρου διὰ τῶν ἐσωτερικῶν ιδιοτήτων αὐτοῦ.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἀνυποχώσεων αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀνάγκην ν' ἀπεθῆσθε πρὸς τὴν Ὑπερταραν Δύναμιν, πρὸς τὸν Ἀνώτατον Νούν, πρὸς τὸν Δημιουργὸν τοῦ Σύμπαντος καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Διὸς ἐν πᾶν ἀίτηλον περὶ ἡμῶν, β βραία ὁμοῦ ἡ σέση τῆς Θεῖας Προνοίας ἐφ' ἡμῶν.

Ὡς στραφόμενοι λοιπὸν καὶ ἡμεῖς σήμερον πρὸς τὴν Δύναμιν αὐτὴν καὶ ἂς ζητήσωμεν τὴν ἐνίσχυσίν της, ἵνα ὑποστώμεν τὰς νέας ἐπιθέσεις τοῦ μᾶς ἐπιφυλάσσομεν αἱ ἀντίστοιχοι περιστάσεις τῆς ζωῆς χωρὶς νὰ κλονισθώμεν.

Καὶ ἡ χαρμυγὴ τοῦ νέου ἔτους ἂς μᾶς εὖνη ἀελονητούς εἰς τὴν νέαν μας σκοπιάν, χειμωμένους ἔσως μερικοὺς ἀλλ' ὅχι ναυπηγμένους, καὶ νὰ ἔχωμεν ἄφραση ὁπίσω μας, ὁ καθεὶς ἐν τῷ κύκλῳ τῆς δρασεώς του, καὶ τὸ κίβδον καὶ τὸ χεῖρον μὴ καὶ νὰ ἔχω ἐν ὄψει ἐμὰς πρὸς: μᾶς μίαν ἑλλάδα ἰσχυράν καὶ ἐνδοξήν.

Τὸ νέον ἔτος ἂς μᾶς εὖνη πιστεύοντας μετὰ τὴν κεφαλήν ὑψηλά εἰς ἑαυτοὺς καὶ τὸ μέλλον καὶ οἱ κώδωνες τῶν ἐλλήνων ἂς ἐξυπνήσομεν ἐνδὸς μας χαρμύσων καὶ στεγρῶν τὴν ἴστωσιν νὰ ζήσωμεν τὰς ἡμέρας τοῦ ἀνατέλλοντος ἑνιαυτοῦ ὡς ἄνθρωποι νέοι, μετὰ νέαν ζωὴν καὶ νέον αἷμα ἵνα εὖ τῷ ἔτος τοῦτο σημάσῃ διὰ τὴν Ἑλλάδα μας περὶ τὸν βασιλεῖα τῶν Ἑλευσινίων βασιλείων, πρὸς ἑξογενισμόν τῶν συνειδήσεων, ἀνύψωσιν τῆς διανοίας καὶ κοινωνικὴν ἀρμονίαν.

Ἀθῆναι
Ξυνοφῶν Γα Χαλεπαραντος
Διηγήσεως

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΙΣΟΔΩ ΤΟΥ 1940

Τὸ νέον ἔτος πρὸς ἀρχίζει σήμερον δὲν εἶναι διαφορετικὸ ἀπὸ τὰ περασμένα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου. Εἶναι μὴ οσαύτῳ νεοῦ μῦθα σὶο μεγάλο ποσὸν τῆς αἰωνιότητος. Καὶ ὅμως ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου μας ἔτους, γὰ μᾶς πρὸς ζωῆς τῶν ἐλάνω σὶο γῆ, εἰς μεγάλη σημασία, γὰ μὴ τὰ εἰς αὐτὴν μετροῦμε τὴ μικρὴ καὶ ζωὴ. Ἔτσι τὸ πέρασμα τοῦ παλαιοῦ ἔτους, εἰς τὸ πέρασμα ἐνδὸς μέρους τῆς ζωῆς μας. Ἐνώθηκε τὸ 1939 μετὰ πόθους, χαρὰς, λύπης, φρονιδίας καὶ ἀγάπης τοῦ βίου μας καὶ ἔγινε φίλος μετὰ τὸν ὁποῖον συνανασηφῆκαμε καὶ ζήσαμε ἀχώριστα ὁ δὲ τὰ χροῦμένα καὶ τὰ λυπηρὰ συμβάντα τοῦ μᾶς ἤλθαν μέσα σὶο 365 ἡμέρας. Γι' αὐτὸ δὲν μπορούμε πᾶρα νὰ ἀναχωρισθώμε, χωρὶς νὰ τοῦ εἰποῦμε τοῦς τελευταίους χαίρεσιμούς καὶ χωρὶς νὰ κρατήσωμε σὶο μνήμη μας, γὰ νὰ κἀποσο καιρὸ, τὰς ἀναμνήσεις του.

Ἄλλ' ἐνὸς ἀποχωριζώμεθα ἀπὸ τὸ παλαιὸ ἔτος, ὑποδεχόμεθα τὸ νέον. Συναντῶνται παλαιὸ καὶ νέο σημεῖρα, γὰ νὰ δώσῃ τὸ πρῶτο τὴ θέσιν τοῦ σὶο δευτέρου. Ἔμεις δὲ, σὶο ἀπιστοὶ πλέον φίλοι τοῦ παλαιοῦ, μόλις τὸ νέον ἀνέβη σὶο θρόνον του, τοῦ ἀπερῶνομε τὶς καλύτερες ἐσχῆς καὶ μᾶς ἐκφράζομεν τὴ λύπην μας, διότι τὸ περασμένο ἔτος γε χωρὶς νὰ ἐκτελεσθῆσθε τὸν πόθους, τῶν ὁποῖων τὴν ἐκπλήρωσιν καθῶς καὶ τὸ πᾶν, ἐλπίζομεν ἀπὸ τὸ νέον γιαντὶ ἄλλωστε τὸση χαρὰ καὶ τόσος ἐνθουσιασμός.

Πρὶν ἔγγοι ὅμως! Ὅσο μικρότερος εἶναι κανεὶς σὶο ἡλικία, τόσο περισσότερο ἀσθάνεται τὴ χαρὰ τῆς πρώτου χρονιάς. Οἱ ἄλλοι, καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι ποῦ ἐὰ κεφάλαια τῶν μετὰ τὰ ἀσπρα μᾶλλιά μοι ἀζοῦν με χιονισμένα βουνά, ἐκείνοι φαίνονται τὴν ἡμέρα αὐτὴ σὶο σκέψεις βαθυδὲς βυθισμένες.

Πέρασε ἓνος χρόνος! Σκέπτονται οἱ: Τὸ φῶς τῶν ματιῶν τῶν ἐθόλωσε περισσότερο. Τὸ αἷμα κυκλοφορεῖ σὶο

φλέβες σιγότερα. Τὰ πόδια εἰ βάρυναν. Αἱ δυνάμεις λιγότερα. Καὶ ὅλα αὐτὰ εἰ σημαίνουν; Σημαίνουν οἱ ἡ νύκτες ἐφυγε, τὸ τέλος πλησιάζει, ὁ ὁδὸμος τελειώνει!

Καὶ ὅμως οἱ ἄνθρωποι ὅλοι ἔχομε μὴ νεότητα ποῦ ποτε δὲν μαρτυρεῖται, δὲν πέφτει, δὲν χάνει τὴν ὠμορφιά της. Εἶναι ἡ νεότης τῆς ψυχῆς. Τὸ νοιώθουν αὐτὸ καὶ οἱ γέροντες. Τοῦς ἀκούε σὶο βᾶθ ἀκόμη τῶν γεραίων τῶν νὰ λέγουν: «Ἡ καρδιά παιδί μου τ, ἀνθρώπου ποτε τῆς δὲν γερα...» Ἐρχεται τὸ το πᾶν μαρτυρία τῆς πείνης ποῦ διαλαλεῖ οἱ ἡ ψυχὴ εἶνε πάντα νέα, ἀμετάβλητη, ἀθάνατη καὶ ἂν τὸ χρόνια ποῦ παροῦν βαρύνουν τὸ σῶμα ἐκεῖνη τὴν ἀφίνουν ἀθικη δὲν μπορούν καθόλου τὴν πειράζου. Νεὰ ὅπως εἶναι ἡ ψυχὴ ὁ δὲ τὸση τὴ ζωὴ. Ἔτσι νέα καὶ σὶο ὅρα τοῦ θανάτου ὁ ἀφίση τὸ στανροῦτο σῶματος σὶο τᾶρα καὶ αὐτὴ σῶμα νύφη, σὶο περὶ, λυδὲ ἀγρελικὴ καὶ δὲ δὲχαρη θᾶ περὶ τῆ σὶο τὸπο τῆς ἀθανάτικης καὶ σὶο ζωῆς τῆς αἰωνιότητος.

Γι' αὐτὸ, ἀλήθεια, ἀξίζει ποῦ νὰ φρονιζέ κανεὶς γὰ τὴ νεότητα τῆς ψυχῆς σὶο τὸση τὴ ζωῆ. Ἄν μᾶς ἐβρισκαν ὁ αὐτὴν ἐπᾶνω τῆς φρονιδίας τὰ νέα εἰη ποῦ καθε ἑἴσοτα μᾶς ἀρχίζουν, οἱ μᾶς ἄρηναν μὴ πραγματικὴ ὁ πείρα καὶ θᾶπερῶν τότε μὴ ἀνώτερη ἔλα. Σήμερα ὅμως, κάνομε ἑκεῖνο ποῦ κάνομε καὶ μερικοὶ ἀναλοὶ ἡσοί, αὐτοὶ καθε καινούργιο νεανικὸ ἔτος τὸ περιμένουν γὰ νὰ τὸ σπαταλῶσιν σὶο ξηφάνωμα καὶ σὶο ἄσπαια. Καὶ μ' αὐτὸ δὲν κάνομε ἄλλο, πᾶρα νὰ καταστρέφουν οἱ ἔβιοι τὸν ἑαυτοῦ τους τὸ ἴδιο καὶ χίλιες φορές χειρότερο, κάνομε καὶ ὅλοι ὅσοι κάθε νέο ἔτος παραλείπουν νὰ φρονιζοῦν γὰ τὴν εὐτυχία τῆς πάντοτε νέας τῶν ψυχῆς. Ἡ ἐκκλησία μας ὅμως ποῦ πάντοτε μᾶς ἀρχίζει νὰ θε μαινοῦργιο χρόνο μετὰ τὴν περιουσίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐσπέρην τοῦ Ἄγ. Βασιλείου, δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μᾶς ζητεῖ μὴ περιουσίαν τῆς ψυχῆς δηλαδὴ ἓνα ξεχώρισμα τῆς ἀσπείρας τῆς ἀμαρτίας καὶ μὴ ἀφοσίωσιν σὶο Θεὸ τέτοια ἀφοσίωσι σὶο ἐκείνη ποῦ ὁ ὁπέροχος Ἱεραρχὴς Βασιλείου εἰδεῖτε καὶ σὶο τέλος παρέδωσε τὴν ψυχὴ εὐτυχισμένην εἰς τὴν αἰωνιότητα. Σὶο τέτοια προσπάθεια ὁποῦς ὁσην τὴ ζωὴ του τὸ 1940 θᾶ γίνῃ τὸ σὶο ταῦτο γὰ αὐτὸν ἔτος γεμᾶ το προκοπῆ καὶ χαρῆς (Ἐκ τῆς ἀδελφότητος ἡγιαστῶν Τριῶν)

ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ Χ. ΜΕΤΑΞΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛ. ΛΑΟΝ

Εἰς ὅλους τοὺς Ἑλληνας, τὰς Ἑλληνίδας καὶ τὰ παιδιὰ τῶν, ἀγῶρια καὶ κορίτσια, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκωνται, εἴτε εἰς τὴν ἑξορᾶν εἴτε εἰς τὴν θάλασσαν, εἴτε ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς πατριδῶς εἴτε εἰς ξένην, εὐχομαι διὰ τὸ 1940 εἰρήνην ἐντιμον καὶ ὑπερήφανον καὶ τοὺς στέλνω εἰς ὅλην μου τῆς ψυχῆς τὰς διαπύρους εὐχὰς μου διὰ τὸ νέον ἔτος παρὰ κελῶν τὸν Ἑψιστον νὰ τὸ περάσῃ ὑγιεῖς καὶ εὐτυχεῖς χροῦμένοι καὶ μετὰ τὸ μέτωπο ψῆλα διὰ τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος μας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ
Πρόεδρος Κυβερνήσεως

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τοῦ κ. Κ. Κελοκώρη Καθηγητοῦ Θεολογίας

Εἰς τὸν φιλοσοφούντα ἑξεταστὴν ἐκάστου Νέου ἔτους, ἰθὺται τὸ πρόβλημα τοῦ νοήματος καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Ἱστορίας, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἡ Ἱστορία δὲ τῶν μεγάλων γεγονότων, ὡς καὶ τῶν διαδεχομένων ἄλληλα ἐτῶν χωρίζεται εἰς ἱστορικῶς σταθμοὺς καὶ ἱστορικῶς περιόδους. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῆς Ἐπιστήμης, Χριστὸς καὶ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι ξένοι πρὸς τὴν τεολογικὴν τῆς Ἱστορίας ἐξέτασιν, ἀκόμειον ἐθεωρήσαμεν, ἀντὶ τῶν συνήθων καὶ τυπικῶν ἐπὶ τῷ Νέῳ ἔτει εὐχῶν καὶ συμβουλῶν τῆς ἀφελεστεῖρας Θεολογίας, νὰ ἀφιερῶσωμεν τὸ παρὸν σημεῖωμα, εἰς τὴν ὅσον ἐνεσθι σύγτομον ἐξέτασιν τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος, ἐφ' ὅσον μάλιστα καὶ ὁ γῶρος τῆς Ἐφημερίδος διαμαρτύρεται δι' εὐρυτέραν ἀνάληψιν.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἱ. Χριστοῦ ἐν τῷ κόσμῳ πρὸ 1940 χρόνων, ἀπετέλεσε τὸ κατ' ἐξῆς ἱστορικὸν γεγονός, τὸ διέσχασεν τὴν Ἱστορίαν τοῦ κόσμου εἰς πρὸ Χριστοῦ (π. χ.) καὶ μετὰ Χριστὸν (μ. χ.) Ἱστορίαν.

Περὶ τοῦ γεγονότος τούτου ὡς ἱστορικῶ, ὁμιλοῦσιν πλὴν τῶν Εὐαγγελίων καὶ αἱ σύγγραφοι Ἑθνικαὶ καὶ Ἰουδαϊκαὶ πηγαί, ὡς καὶ ποικίλαι μαρτυραὶ ἀναντιλέκτως Ἱστορικαὶ ἀπὸ τοῦ Α', ἔως τοῦ Γ', αἰῶνος μ. Χ., καθὼς καὶ οἱ περιφῆμοι ἀπὸ τοῦ Δ', κώδικες τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ὁλόκληρος δὲ ἡ Ἱστορία τῶν 1939 χρόνων ἐμπεδοῖ καὶ ἀναδεικνύει τὸν χριστιανισμόν, ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν γεγονός τῆς Ἱστορίας ἢ πρὸς τὸ ὁποῖον σχέσις τῶν ἀνθρώπων πάσης ἐποχῆς εἶναι στενωῶς προσωπικὴ, ὡσεὶ αὐτοπτιῶν. Ἀνήκει λοιπὸν ὁ Χριστὸς καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ χριστιανισμὸς εἰς τὴν νεωτέραν Ἱστορίαν καὶ ἡ ἀλήθειά του δ' ἄμα ἐλέγχεται ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ἱστορίας.

Ἡ δὲ καὶ δὲν φοβεῖται τὴν Ἱστορικὴν Κριτικὴν, ἐφ' ὅσον αἱ περὶ αὐτοῦ μαρτυραὶ, εἰς προσωπικῆς ἐπιχειρήσεως πηγᾶς, ἐκμηριοῦνται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἐπιστημονικῆς μεθοδολογίας. Ἡ δὲ προσωπικὴ ἄλλως τε ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Ἱστορίᾳ «διὰ τοῦ ἱ. Χριστοῦ» καὶ ἐν τῷ ἱ. Χριστῷ, τεματίσασα τὴν μετὰ μεταφυσικῶν καὶ ἱστορικῶν ὑπάρχουσιν διάστασιν καὶ ἐνώσασθ τὴν Αἰωνιότητα καὶ τὸν Χρόνον, ἀλλὰ καὶ ἀξιοποιήσασα τὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς ἐξόχως ἀνθρωποκεντρικῆς αὐτοῦ διδασκαλίας καὶ κέντρον ἀπειρου δυναμισμού τοῦτον ἀναδειξάσα, ἐγένετο καὶ εἶναι ἡ μεγίστη ἀπόδειξις οὐ μόνον τῆς ἐλευσεως τοῦ Χριστοῦ ὡς τοῦ Πρώτου κατ' ἀξίαν Ἱστορικοῦ Γεγονότος, ἀλλὰ καὶ τῆς δυναμικότητος αἰωνιότητος καὶ ἀγιότητος Του.

Ἄλλὰ ὁ ἱστούτος Χριστοῦ καὶ Ἱστορίας δεσμός ἀποτελεῖ τὴν ἐτέραν μίαν τοῦ πράγματος ὄψιν. Διότι ὁ Χριστὸς ἐγένετο αὐτόχρημα ὁ Δημιουργὸς τῆς Ἱστορίας, ἐφ' ὅσον προσέδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ ἀληθὲς νόημα τῆς καὶ εἰσεῖς εἰς αὐτὴν τὸν σκοπὸν τῆς. Οὐδεὶς λαὸς πρὸ Χριστοῦ εἶχε σοβαρὰν περὶ Ἱστορίας ἀντίληψιν, οὐδεὶς δὲ Φιλόσοφος σοβαρῶς εἶχε εἰς αὐτῆς φιλοσοφίαν. Οὐδὲ ἡ Ἑλληνικὴ μάλιστα Φιλοσοφία ἐξερέθη τοῦ κανόνος. Οἱ Ἕλληνες, πιστεύοντες εἰς τὴν εἰμαρμένην ἐδέχοντο ἐν τῇ Ἱστορίᾳ εἶδος τι Νιτσειῶν ἀνακυκλώσεως ἐν ἣ τὰ διάφορα ἱστορικὰ φαινόμενα ἐτελοῦντο. Τὰ πάντα δι' αὐτοὺς συνέβαινον αἰωνίως ἐνκυκλικῶς κινήσει. Ἐφ' ὅσον δὲ ἡ Ἑλληνικὴ συνείδησις ἐντεφῆρετο μόνον διὰ τὸ παρελθὸν καὶ δὲν ἔστρεφε τὴν προσοχὴν τῆς εἰς τὸ μέλλον, δὲν ἐτίθετο ἄρα καὶ σκοπὸς εἰς τὴν Ἱστορίαν.

Ἦλθεν λοιπὸν καὶ ἐνταῦθα ὁ Ἰησοῦς δόσας αὐτὸς καὶ Μόνος νόημα καὶ σκοπὸν εἰς τὴν Ἱστορίαν, ἐν τῇ συνδέσει τῆς χριστιανικῆς ἐσχατολογίας πρὸς τὴν Ἱστορίαν. Ἀνετίσας πρὸς τὸ μέλλον μετὰ τὴν ἀλήθειαν περὶ «Ἐσχάτων» καὶ ἐμφανίσας τὴν Ἱστορίαν ὡς τεολογίαν, οὐσιωδῶς ἐσχατολογικὴν ἀποβλέψας δὲ μάλιστα εἰς τὸ Μέλλον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐγένετο ὁ κατ' ἐξοχὴν Θεὸς τῆς Ἱστορίας, ὁ Δημιουργὸς τῆς Ἱστορίας.

Πρὸς τοῦτον τὸν Θεὸν τῆς Ἱστορίας εἰς (Συνέχεια εἰς τὴν / σελίδα)